

TÓTH ERZSÉBET

Madárbosszú

Karácsony Szent estéjén nem voltam otthon, meglátogattam a családomat, akik nem laknak velem. Nincs velük semmi baj, de ha mindig nálam lennének, vagy én lennék náluk, az idegeire mennénk egymásnak.

Így viszont olyan örömben töltöttük az időt karácsonyi mulatságokkal és tennivalókkal, hogy nem volt kedvem otthagyni őket, főleg azért, mert féltem, hogy akkor egyedül fogják megenni a bejglit. Mire kiderült, hogy nekem csomagoltak

külön elvitelre, már úgy aludtam, mint a tej, ezért nem ébresztettek fel. Míg én aludtam, megágyaztak nekem, és amikor megfelelőnek tartották az időt, félig-meddig felébresztettek, és csak annyi dolgom volt, hogy átvonuljak egyik ágyról a másikra. Később derült ki, hogy

míg aludtam, ők borlevest is ettek, vagy ittak, ezt nem tudom, de nem esett jól, hogy engem kihagytak ebből, mindazonáltal éreztem, hogy aludni jobb volt. Másnap délelőtt szedelőzködni kezdtem, mert hiányzott az otthonom, és otthon hagyott elefántjaim.

Ajándékba kaptam egy újabb elefántot is, alig vártam, hogy az otthoniak közé eresszem, kicsit izgultam, hogyan fogadják majd, bár alapvetően békés elefántok, nagyon ritkán bántják egymást. Erről inkább máskor. Mire hazaértem, jól elszaladt az idő, késő délután lehetett, de ezt csak

saccoltam, mert az egyetlen megbízható, úgynevezett főórám megállt. Nem mozdult a másodpercmutató. Mire felfogtam a dolog jelentőségét, kénytelen voltam egy oldalpillantást vetnem egyik alórámrá, ő viszont járt csendesen, és szerinte öt óra tíz perc volt. Ez már jobban

megfelelt időérzésemnek, de csak nézegettem főórámat. Fél tíz előtt öt perccel állt meg. Vagy még az este, vagy ma délelőtt döntött úgy, inkább este lehetett, biztos, amikor átvettem az elefántomat, és először megszimogattam. Találgattam elképzelhető neveit. Fáni már foglalt,

nem jutottam tovább. Szegény óra! Majd bolond lesz nekem időt mutatni, amikor kihagytam a karácsonyi multságokból. Megértettem rögtön. Hát persze! Az órában éldegélő tizenkét madár összeesküdött egymással és az óraművel. Nem csicseregnek többé nekem minden egész órában.

Régen úgy volt, hogy beosztották egymás között a rigók, málinkók, fülemülék, közönséges és erdei verebek, hogy melyik mikor szólal meg örömömre vagy bosszantásomra. Megtudhatták azt is, hogy fogyatékos madarak ők, hiszen nem simogathatom őket kedvemre, azt is csak találhatom,

melyik hang kié? Vettem már egy Madárhang eligazító-magyarázó hangos kézikönyvet, de még nem volt időm beüzemelni. Most már nincs is rá szükség. Legalább nem harsognak nekem majd éjszaka, gondoltam hálátlanul. Különbösen rengeteg órám van, pontosabban ilyen-olyan időmutató szerkezetek,

csak időm van kevés.

Álomfutás

Hosszú futás utáni zihálás imitálása, vagy valami más hosszú, megerőltető tevékenységé, nem is fontos, hogy megerőltető legyen, és lehet kellemes is. Mindenképpen valami érzéki élmény, de nem a szokásos értelemben, ami csakis a szexre gondoltat érzéki alatt. Mégis, amikor mindketten abbahagytuk a futást, ő leült egy székre, és szinte szuggerálta, hogy most vége. Menjek oda. Gyere. Iszonyú erős hívás volt, az álom utáni napon végig azon igyekeztem, hogy ne múljon el. Pedig az álomban elmúlt, nagy átverés volt ez is. Kiderült, hogy nem engem vár, hanem valami író társunkat, alkalmi haverját, annak morgott valamit, hogy ne ilyeneket hozzon neki, hanem valami komolyabb dolgot. Ezek szerint még arra is lusta volt, hogy maga válogassa a könyveket, ezt a kínos és unalmas munkát valami sameszára bízta. Mert könyvesboltban játszódtott az álom, abban a könyvesboltban, ahol rendszeresen megfordulok álmaimban, és ez az illető is valahogy mindig ott tartózkodik. Amikor felfedezzük egymást, azonnal kergetőzésbe kezdünk, de láthatatlanul. Figyeljük egymást, hogy a másik ezt ne vegye észre, de észlelje, hogy ott vagyunk. Ebben az utóbbi álomban már meguntam ezt, és szinte a földre rogytam, eszméletlenül pofákat vágtam, mintha nagyon fájna, és jöjjön oda, de nem jött, hanem messziről nézett. Aztán futni kezdett. Én meg feltápáskodtam, elindultam arra, ahol úgy véltem, lehet, és akkor jött az a „gyere”. Volt még más is, szórakoztam a könyvekkel, arra gondoltam, eleve azt feltételezi rólam, hogy lopni fogok – ami tényleg gyakran

megfordult a fejemben az álomban –, tehát még rá is játszottam. Gondoltam, hogy le fog esni az álla, amikor beárul az ellenőröknek, és kiderül, hogy mégsem loptam. Aztán odáig fajult ez az álom, hogy őt gyanúsították lopással, és én védtem meg. Jaj. Erre az illetőre ébren nem is nagyon gondoltam, az álom hívta fel rá a figyelmemet, de olyan kellemetlenül, hogy amikor valóságban is összefutottunk néha, nem tudtam normálisan viselkedni. Zavart éreztem a közelében, és sokkal hülyébb dolgokra vetemedtem, még az álmokon is túltettem. Azután se szó, se beszéd, meghalt. De az már nem volt álom.

